

Продължава от стр. 1

Според ханаанската митология резиденцията на бога Ваал е на север. Ето защо споменаването на Севера, където е било царството на Вавилон, или на бога Ваал, винаги е имало религиозен смисъл и е съдържало идеята за божественост в еврейския манталитет. Пророк Исаия обединява тези две идеи в своята песен за вавилонския цар - 14:13, 14.

От друга страна, Югът в библейската традиция символизира човешката сила, силата, която не признава Бога. Споменаването на Бога е свързано със страната Египет (ср. 11:43) и особено с фараона и неговото горделиво отхвърляне на Бога (Исх. 5:2).

И така - идеята за Севера носи в себе си идеята за „религиозно“ движение, което се превъзвися до Бога, докато идеята за Юга - понятието за човешко движение, което отрича Бога...

Виждаме, от една страна, религиозна сила, която се превъзвися дотам, че иска да се представи за Бог тук, на земята, с всички злоупотреби, които това влече след себе си, да узурпира и да маму (Северът). Виждаме, от друга страна, философски и политически движения, които отричат съществуването на Бога, затова се обръщат непосредствено към политиката и човешкия разум (Югът). Според пророчеството заключителният конфликт се развива два етапа, всеки от които завършва с нападение срещу Божия народ:

Започва се с атака на Юга срещу Севера, последвана от крайно характерно настъпление

след това ще нахлуе за кратко в лагера на Божия народ. И наистина - въпреки постоянните атаки на различни светски движения, вдъхновени от марксизъм или други учения, църквата в съвременния период придобива все повече и повече репутацията на една почитана институция. Що се отнася до пожеланията да се определят на страната на небесното царство, а не на едно видимо и неоспоримо движение, те изглеждат жалка фигура. Редом с църквата,

утвърдена и опитна, ги възприемат като една неуместна „секта“, незначителна и утопична. Но победата ѝ не е нито пълна, нито окончателна. Пророчеството говори за съпротивата на Юга. И наистина на историческата сцена

забелязваме, че различните хуманистични и атеистични течения, атакувани от църквата, не са отстъпили; напротив, светската сила се е наложила в града.

Но пророчеството отива по-далеч и провиква във времето отвъд нашето настояще. Започва втори поход. Северният цар напредва чак до крайния Юг. Той е разгневен и намеренията му са ясни: „да погуби и изтребя“. За първи път Северът и Югът стават съюзници. Народите на Юга признават Севера като техен водач и го следват до последната атака срещу „славния свят хълм“ (висините, където обитава Бог, всъщност небесната обител на Бога, небесното Божие царство).

Същата асоциация намираме в Откр. 16 във връзка с прочутото пророчество за Армагедон. Там също времето на края се характеризира с обединяването на

тук, долу, на земята, а по-скоро като указание за космическото естество на духовната битка, в която участват всички земни сили. „Всички земни царе“ (Дан. 2 и Откр. 15), Северът и Югът (Дан. 11) се обединяват за първи път в една обща битка. Залогът е духовен и той касае Божия трон, на който всички тези сили се противопоставят; той засяга Божието царство.

Всичко това изглежда твърде далеч от нас. Сякаш пророчеството не е свързано с нашите неща и нашата история. Обаче едно просто наблюдение на събитията, които стават в света в тези последни времена, ни дава достатъчно основание, за да видим, че пророческата перспектива има смисъл (препоръчваме ви и статията по въпроса от брой 1 на вестника). Съдете сами: човекът не вярва вече в Божието царство. Надеждата, която някога е била приемана като същност на християнството и която е изпълвала с радост сърцата на християните, сега се смята от тях за наивни митове от миналото. И самата християнска църква се е присъединила към хуманистическите

циалните философии, за да се оправдае това наблягане на човешкото предприемчивост; и всичко се прави в името на най-благородните идеали. Викат се на помощ справедливостта, любовта и щастие на човечеството. А Бог

отсъства. Небето е празно. Такова е лицето на религията в наши дни. Могат да се познаят чертите на послушното католическо или протестантско християнство. Чертите на либералната теология могат да се открият у политическите пастори и свещеници на претия свят... Вече не се говори за Божието царство като за едно реално и обективно място, но тази идея се подменя ловко с елегантните термини любов, справедливост и прогрес. По такъв начин вярата става много по-лесно смилаема. Никога преди църквата не е имала толкова влияние над политиката. И десните, и левите афишират еднакво своята привързаност към нея. Гласът ѝ

на ислямско управление. Примерът на Иран е съблазнителен... Интернационалните движения набират сили навсякъде... в Ирак, в Ливан, в Саудитска Арабия, в Турция, в Египет.

Даже самият Израил не е избягнал това.

„Човекът не вярва вече в Божието царство...“

Подхранва се най-крайният израелски национализъм. Религиозната партия в Израел е всемогъща. Това гразни младите, родени в Израел, атеисти, които стават все повече и повече. Но цялата политика на Израил е зависима от тази религиозна политика.

Същият мотив може да се чуе и чрез движението „Ню Ейдж“. Човек се превъзвися като Бог, който се игнорира. „Ще бъдете като богове.“ Древното изкушение, което възпламенява първите страници на Библията, се пее отново в очарованите уши на вярващите, които стават все по-многобройни и по-многобройни. Като някаква дълбока вълна,

единствената църква, поддаваща се на политическото изкушение. В лагера на северния цар тя обединява всяка религиозна власт, която погледом за действие в името на Бога упражнява политическа власт и защитава земни институции, като в същото време забравя небесното царство.

От друга страна, политическите събития изпълняват с такава странна и неочаквана точност предсказанията на библейското пророчество. За първи път в историята на човечеството чуваме да се говори за „нов световен ред“. Вече има само един лагер. Древната мечта на Вавилон стана реалност и, за да може това единство накрая да се осъществи, остава само да се намери водач, който да бъде приет от всички и да бъде независим от великите нации. За някои хора такъв водач е вече намерен. Според йезуита Малахия Мартин само папата ще бъде способен да спечели доверието и да въодушеви строителите на единството. И този авторитетен глас, разнесен се изред Ватикана, не е изолиран. Той често намира своето ехо в действията на политическите лидери, желаещи да използват за своите интереси силата, ставаща все по-влиятелна. Той намира отклик и във всеобщото народно възхищение, което се проявява във всички континенти, където върховният понтифекс стъпва за първи път лично с цялата си личност. За първи път слушат папата и на Изток, и на Запад. За първи път той получава възхищението на всички, включително и на религиозни движения със съвсем други корени, но с не по-малка ревност наредили се под знамето на Вавилон. Не е важна религиозната традиция, към която принадлежиш, важно е да се работи обединено за общото благо на човечеството.

Тя се разразява в момент, когато човек трябва да направи големия избор за своето духовно обръщане; когато трябва да се вземе крайното решение, определящо вечния живот на човека. Достига върхната си точка, когато всеки човек ще трябва да застане сред тълпата, заставян да се покланя на „богове“ от плът и камък, и да се изправи, защитавайки невидимия Бог на надеждата.

Този сценарий, който се развива на съвременната международна сцена, потвърждава все по-убедително достоверността на пророческото видение. ХМ

войната НА СВЕТОВЕТЕ

на Севера; той достига накрая „славната земя“, но... победата не е пълна.

Исторически това означава, че църквата ще тържествува над политическите и атеистичните движения и

„земните царе“ срещу Божието царство (Божията планина, небесният трон на Бога). Но Армагедон от Откровението и планината от Данаил не трябва да се схващат като специфично географско място

и материалистически идеологии. Вместо да се възприема като вестител на друго царство, религията е станала призив да се строи това царство. Отново са подхванати социалистическите и екзистен-

е твърде силен. Станала е политическа сила, с която всеки трябва да се съобразява.

Същият тип мислене се забелязва в ислямските страни, където се срещат силни тенденции за установяване

която обхваща в течението си всички заблудени, жадни за религиозна екзотика.

Всъщност Римокатолическата църква, която може да бъде разпозната в историята като „малкия рог“, не е